

Magnum Bullarium Romanum, Seu Ejusdem Continuatio

Quæ Supplementi loco sit, tum huicce, tum aliis quæ præcesserunt
Editionibus, Romanæ, & Lugdunensi ...

A Clemente XI. Ad Benedictum XIII.

Luxemburgi, MDCCXLI.

51. Inter multiplices &c. Canonizatio S. Pii V. Pontificis Maximi, ex Ordine
Fratrum Prædicatorum, illiusque in Sanctorum numerum relatio.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-74859](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-74859)

Loco ✠ Plumbi.

A. Mire.

I. P. Paloccius,
Hieronymus Bertus Pro-Sigillator.

L.

C O N S T I T U T I O

Qua Superioribus, & Monachis Ordinis Carthusien. sub pena excommunicationis latae Sententiae Romano Pontifici reservata interdicitur, ne cuiuscumque personae, etiam Cardinali, in Monasteriis ejusdem Ordinis carnibus vesci permittant.

C L E M E N S P A P A X I .

Ad perpetuam rei memoriam.

EX injuncto Nobis caelitus Apostolicae Servitutis munere in eam praecipue curam sollicitis studiis incumbimus, ut regularem observantiam, religiosamque tranquillitatem inter Religiosos Viros, qui a saeculi turbis longe remoti vota sua Altissimo, mente quietam, & ad Deum per contemplationis sublimitatem, atque suavitatem reddere student, quantum Nobis ex alto conceditur, tueri, atque conservare satagamus. Supplicationibus itaque Dilecti filii nostri Annibalis S. R. E. Diaconi Cardinalis Albani nuncupati nostri secundum carnem ex Fratre germano Nepotis, Ordinis Carthusien. apud Nos, & Sedem Apostolicam Protectoris Nobis super hoc humiliter porrectis inclinari, ne de caetero quispiam Monasteriorum dicti Ordinis Superior, vel alius ejusdem Ordinis Monachus, sive alia qualibet Persona, quemcumque sive Ecclesiasticum saecularem, vel regularem quavis mundanam, vel Ecclesiasticam praeminentiam, potestate, vel dignitate, etiam Cardinalitiam, fungentem carnibus in Monasteriis Ordinis hujusmodi adversus illius antiquam, & laudabilem consuetudinem, sive publice, sive secretae uti, & vesci permittere audeat quovis modo, seu praesumat, sub excommunicationis latae Sententiae, a qua nemo, nisi a Nobis, seu Romano Pontifice pro tempore existente, absolutionis beneficium, praeterquam in mortis articulo constitutus, obtinere queat, aliisque per Statuta memorati Ordinis autoritate Apostolica confirmata inflictae poenae eo ipso absque alia declaratione incurrendis, dictam autoritate tenore praesentium interdiximus, & prohibemus. Decernentes eadem praesentes literas semper firmas, validas, & efficaces existere, & fore, suosque plenarios, & integros effectus sortiri, & obtinere, ac ab illis, ad quos spectat, & pro tempore quodcumque spectabit, inviolabiliter, & inconcussè observari. Sicque in praemissis per quoscumque Judices Ordinarios, & Delegatos, etiam causarum Palatii Apostolici Auditores, ac ejusdem S. R. E. Cardinales, etiam de latere Legatos, & Sedis Apostolicae Nuncios, aliosve quoslibet quacumque praeminentiam, & potestate fungentes, & functuros, sublatam eis, & eorum cuilibet quavis aliter judicandi, & interpretandi facultate, & auctoritate, judicari, & definiti debere, ac irritum, & inane, si secus super his a quoquam quavis autoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari. Quocirca dilecto filio moderno Priori Generali dicti Ordinis harum serie committimus, & mandamus, ut ipsas praesentes literas in omnibus, & singulis Ordinis praedicti Provinciis, & Monasteriis quamprimum publicari curet, ne quispiam illarum ignorantiam allegare possit. Non obstantibus Constitutionibus, & Ordinationibus

Apostolicis, ac quatenus opus sit, dicti Ordinis, ejusque Provinciarum, & Monasteriorum, etiam inramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, & consuetudinibus, privilegiis quoque, indultis, & literis Apostolicis in contrarium praemissorum quomodolibet concessis, confirmatis, & innovatis; Quibus, omnibus, & singulis illorum tenores, praesentibus pro plene, & sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis alias in suo robore permanens, ad praemissorum effectum hac vice dumtaxat specialiter, & expresse derogamus, caeterisque contrariis quibuscumque. Volumus autem, ut earumdem praesentium literarum transumptis seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo Personae in Ecclesiastica Dignitate constitutae munitis eadem prorsus fides in judicio, & extra adhibeatur, quae ipsis praesentibus adhiberetur, si forent exhibitae, vel ostensa. Datum Romae apud Sanctum Petrum sub annulo Piscatoris die 11. Maji MDCCXII. Pontificatus nostri Anno duodecimo.

F. Oliverius.

C A N O N I Z A T I O

S. PII QUINTI PONTIFICIS MAXIMI
Ex Ordine Fratrum Praedicatorum, illiusque in Sanctorum numerum relatio.

C L E M E N S E P I S C O P U S

S E R V U S S E R V O R U M D E I .

Ad perpetuam rei memoriam.

INter multiplices tribulationes, quae inviserunt nos, nimis Clementissimus Deus, qui non continet in ira misericordias suas, visitavit Populum suum in pace, & de caelestium charismatum abundantia, quibus locupletavit Electos suos, velut ab ubertate domus suae, replevit Nos gaudio, atque in tantis periculis constitutos novis subsidiis instruxit, & confirmavit. Enimvero egregia Sanctorum Virorum facinora, tametsi magnalia Dei potissimum, ejusque potentiam loquantur, & praedicent, qui ex humanae naturae figmento vasa misericordiae constare dignatur, ut per infirma Mundi fortia quare confundant; ipsa tamen immensa Dei bonitas, artifex ad salutem, in paucorum triumphis plurimorum commodis prospicit, & virtutem praecedentium instructionem efficit posteriorum: ut nimirum, qui viderint fragiles homines, eadem generis infirmitate circumdatos, in carne supra carnem vixisse, & per fidem operantes justitiam, adeptos esse repromissiones, pari Religionis ardore excitentur ad pugnam, ac nitantur ad coronam; Eorumque intuentes exitum conversationis, imitentur, & fidem; Simul etiam ne quis certantibus dissidentia torpor obrepit, in ipsis Servorum suorum operibus, in quibus proponit imitationis exemplum, imbecillitati nostrae praesidium parat, eorumque merita nostra vult esse suffragia. Tantas profecto sui in nos amoris divitias uberrime effudit Dominus, cum dedit nobis de Pii V. Romani Pontificis Praedecessoris nostri virtutibus, ac meritis letari, & exultare. Cui enim dedit Sacerdotium Magnum, ut haberet laudem in nomine ipsius, & quem induit virtute ex alto, ut praeliaretur praelia Domini, & virtute irrumperet iniquitates, factus in columnam ferream, & in murum aereum pro domo Dei; eundem etiam translatum de hoc saeculo, & signis admira-

bili.

L I .

Procemium.

bilibus illustratum posuit in lucem, ac latitiam Populi sui, quem provocaret exemplis, ac foveret auxiliis.

§. 1. Nos igitur, quos in hac sublimi Apostolatus speculâ constituit Dominus, ut annunciemus Populis mirabilia ejus, atque ad currendam viam mandatorum ipsius, Christifidelium animos excitemus, officii nostri esse duximus, ut eundem Pium Quintum, quem Nos divinâ fruente in Cœlis Beatitate jam pridem colebamus, in terris etiam, autoritate Nobis à Domino traditâ, Sanctorum factis solemniter adscriberemus; atque ita universâ Christi Ecclesiâ inter pia gaudia Deum prædicaret mirabilem in Sanctis suis, tantæque pietatis incitamento, ac tutelâ proficeret. Neque enim sine peculiari divinâ Providentiâ consilio contigisse arbitramur, ut eo planè tempore, quo Orthodoxæ Religionis tot ab ejus hostibus undequaque struntur insidias: quo Sacrorum Canonum salutaris norma tam impudenter contemnitur: quo turbulenti homines continûa novitatum prurigine laborantes damnatos dudum erroris subdolis artibus instaurare conantur: quo abundante nequitia Christiani Populi charitas plurimum refrigerat: quo sæculi Potestates nova in dies vulnera Ecclesiasticæ libertati inferre moluntur: quò demum suprema hæc Beati Petri Sedes tot contumeliis, & injuriis palam afficitur: Is Pontifex in Sanctorum album referretur, adeoque Nostræ non minus, quam Episcoporum omnium imitationi proponeretur, in quo fuit Religionis propagandæ perpetuum studium, in Ecclesiasticâ disciplinâ restituendâ indefessus labor, in extirpandis erroribus assidua vigilantia, in sublevandis egentium necessitatibus indeficiens beneficentia, in Sedis Apostolicæ juribus vindicandis robor invictum. Sed præstat jam his nostris literis virtutum ipsius, vitæque rationem enucleatè referre, ut tantorum meritorum memoria Apostolici etiam Ministerii nostri præconio, ac testimonio propagetur.

§. 2. Gens Ghisleria perantiquâ, & generosâ nobilitate Bononiæ illustris, atque Ordini Senatorio adscripta, civilium dissidiorum causâ in varias Italiæ Regiones distracta, in Oppido Bofchi Dertonensis Diocesis apud Insubres sedem, ac domicilium posuit; Ubi licet avito fortunarum splendore exuta, reique familiaris difficultate depressa, non ultimum tamen locum inter cæteras honestiores Familias retinens, anno reparatæ salutis MDIV. Paulo Ghislerio, & Dominicâ Augeriâ parentibus, Michaellem, qui ad Apostolicam deinde Cathedram evehctus Pius Quintus est appellatus, in lucem protulit.

§. 3. Sacro regenerationis lavacro Cœlo renatus, generosus Alumnus, ac piâ, Christianaque educatione imbutus, futuræ Sanctitatis præludia ab ipsâ edidit adolescentiâ; Nam statim ac quartum supra decimum ætatis annum attigit, Mundo, sæculique illecebris valè dicens, Fratrum Prædicatorum Instituto nomen dedit, præclara illius Ordinis decora, ac potissimum eximia in hanc Sanctam Sedem merita plurimum aucturus. Hic enim ille est laudatissimus Sancti Dominici Ordo, in quo, ut primùm institutus fuit, tamquam in opimo, ac fertili agro, eodemque benè, ac diligenter subactò, & exculto, Viri doctrinæ præstantiâ, & vitæ Sanctitate conspicui nunquam aliis succrescere desierunt.

§. 4. Strenuus itaque in his Castris Miles munia ejusdem Ordinis, Lectoris scilicet, Prioris, & Definitoris, quæ exactâ Regularis disciplinæ observantiâ promeruit; summâ cum laude obivit, totusque in eo fuit, ut viva probatorum Patrum exempla sibi proponeret imitanda; Ratus, & quidem meritò, basim, ac fundamentum Religiosæ vitæ in

assidua ad Deum precatone, atque in legendis, imitandisque Sanctorum Virorum gestis, Sancti Dominici præsertim, ac eorum, qui Dominicanam familiam Sanctitatis famâ illustraverant, esse collocanda.

§. 5. Cum autem plurima in hoc Virò admirabilia fuerint, præcipuè singulare studium conservandæ veræ, & Catholicæ Religionis, & adversus eorum fraudes, & insidias, qui illam ullâ ex parte labefactare conarentur, implacabile odium semper eluxit. Quare apud Novocomenses primùm, deinde apud Bergomates Fidei Quæstor renunciatus, illis, qui ab Ecclesiâ deservissent, perpetuum bellum indixit; tum, ut errantes ipsos in viam salutis revocaret, tum, ut cæteros ab erroris contagione servaret illæsos.

§. 6. Ergo cum ei munus in eos publicè inquirendi mandatum fuisset, non ille potentum inimicitias, non pericula, non vitæ, ac capitis dimissiones; dum illos modis omnibus persequeretur, sibi fugiendas putavit; sed potius ultrò, ac cupidè appetiit, servatoque à Deo mirabiliter non animum Martyrio dicendum, sed Martyrium animo desuisse. Erat tunc temporis suo viduata Pastore Curienfis Ecclesiâ apud Rhetios, cui Canonicus quidam, etiam suspectæ fidei, ob suffragiorum numerum fortè præficiendus erat. Mittitur propterea hujusce Causæ cognitor Beatus Pius; Eaque ad juris normam probè confectâ, Hæreseos criminis reus Canonicus ille declaratus est. Pius verò rem hanc totam ita forti animo gessit, ut numquam Ordinis sui indumenta etiam per breve tempus exuere voluerit, quanquam eum omnes alieno vestitu incedere hortarentur, ne oculos Hæreticorum offenderet, qui capitale odium adversus Dominicanos Fratres profitebantur. Negavit id se facturum Pius, sanctè testatus se quam libentissimè, si ita Deo visum fuisset, sacra illâ veste indutum mortem appetiturum.

§. 7. Pari sanè constantiâ Bergomensem Civitatem ab Hæreticorum peste diligenter purgavit; Ubi invictò animo adversus Medolacum falsæ doctrinæ Propagatorem acerrimè institit, quamvis magnâ Amicorum, ac Consanguineorum copiâ suffultum, à quibus subinde graves excitationes turbæ.

§. 8. Id quod præstitit etiam adversus ejusdem Civitatis Episcopum, cujus profectò præpotens autoritas eò devenerat insanix, ut quosdam nefarios homines immitteret, qui integerrimum Fidei Ministrum vi, dolove captum maximis cruciatibus perimerent. Verùm uterque tandem jure, ac meritò Hæreseos damnatus Hæreticorum pœnas luit. Medolacus enim carceri apud Venetos mancipatus extremum diem miserimè clausit: Episcopus verò è Sede Episcopali dejectus dignitatem amisit.

§. 9. Demum cum in hoc arduo munere strenuè, fideliterque laborasset, Supremæ Romanæ Inquisitionis Commissarius à sel. record. Paulo Papa IV. Prædecessore Nostro declaratus fuit, inde ad Episcopale Nepesinæ Ecclesiæ regimen assumptus, ac subinde anno MDLVII. in Sacrum S. R. E. Cardinalium Ordinem cooptatus, eique supremi, ac perpetui Inquisitoris Provincia demandata fuit, factâ omnibus Episcopis, ac Delegatis justione, ut in rebus ad Sanctum Officium pertinentibus ipsum, veluti Superiorem agnoscerent.

§. 10. Hanc verò amplissimam Dignitatem, quæ nemini unquam, nec antea, nec postea collata fuit, recolendæ memoriæ Pius Papa IV. etiam Prædecessor noster, qui memorato Paulo Prædecessori in Pontificatu successerat, Cardinali Alexandrino (hoc nomine Beatus Pius inter Purpuratos Patres nuncupabatur) nedum confirmavit,

Ut Fidei Quæstor apud Novocomenses, & deinde Bergomates renunciatur.

Munus sibi commissum periculis omnibus, etiam vitæ contemptis, impavidus adversus quoscumque de Fide suspectos etiam Magnates, & præponentes, exequitur.

Bergomensis Civitatem ab Hæreticis purgat, & falsos Dogmaticos expellit.

Ejusdem Civitatis Episcopum, cujus profectò præpotens autoritas eò devenerat insanix, ut quosdam nefarios homines immitteret, qui integerrimum Fidei Ministrum vi, dolove captum maximis cruciatibus perimerent. Verùm uterque tandem jure, ac meritò Hæreseos damnatus Hæreticorum pœnas luit.

Supremæ Inquisitionis Commissarius declaratur: Ecclesiæ Nepesinæ præficitur: Cardinalis creatur, & supremus, ac perpetuus Inquisitor efficitur.

Confirmatus in perpetuum Inquisitorem à Nepesina ad Ecclesiam Montis Regalis transfertur.

Inter præsentium temporum calamitates gaudet Pontifex B. Pium Sanctorum factis adscribere, illiusque virtutes omnibus Episcopis imitandas proponere.

B. Pius anno 1504. de nobili Prosapia oriatur, & Michael in baptisimato appellatur.

Decimo quarto ætatis anno Ordinem Prædicatorum ingreditur.

Lectoris, Prioris, & Definitoris muneribus functus zelo adversus hæreticos ita emicat.

verum etiam illum novis in dies fulgentem meritum à Nepefino Episcopatu ad ampliorem regendam Ecclesiam Montis Regalis in Subalpinis transtulit.

§. 11. Divina itaque Providentiâ ad majora vocatus, Sacraque Purpura ornamento cohonestatus, ita modestiam, humilitatem, ceterasque virtutes omnes excoluit, ut illa novo lumine illustrata, & adaucta magis, magisque suspiciendâ intuentium oculis apparuerint. Paucis enim in famulatu, probisque in primis, adscitis, paternâ illos charitate complexus, more Religiosorum secum vitam agere, Deoque inservire verbo docuit, & exemplo.

§. 12. Conata est tempestate apud Tridentum Oecumenicâ Synodo, cum ardua ibi Religionis, disciplinæque Ecclesiasticæ negotia tractarentur, illaque Romæ maturo examini in Conventu Doctissimorum Virorum subicerentur; Magni apud omnes ponderis, summoque in pretio fuit Cardinalis Alexandrini calculus, qui posthabitis sæculi rationibus, nihilque sapiens terrenæ affectionis, Apostolicâ planè libertate sententiam dicere semper visus fuit, quamquam simulates, & odia sæpius eâ de re subiturus.

§. 13. Interea præfato Pio IV. Prædecessore rebus humanis exempto, summo omnium Patrum consensu Cardinalis Alexandrinus die VII. Januarii anni MDLXVI. Pontifex Maximus renunciatur, assumptoque Pii V. nomine, Ecclesiæ Universalis gubernacula, post fufas Deo ferventissimas preces, non minori Populorum gaudio, quam expectatione suscepit. Nec profecto communem opinionem fessellit; Nam vix supremo fastigio admotus, nil antiquius habuit, quam clementiæ, ac beneficentiæ testimonia, & singularia edere documenta, nedum erga illos, qui vel minimum commodi ipsi contulerant, verum etiam in eos, qui de se male meriti fuerant, ut perfectissimam imitaretur charitatem Patris Nostri, qui in Cælis est.

§. 14. Inter tot, tantasque Apostolici Ministerii curas nunquam à piissimo Pontifice, quam affectâ ætate, & corpore admodum imbecillo, intermissâ jejunia, carnis macerationes, orationum, precationumque frequentia, interdiu nunquam posthabita, de nocte verò sæpius adaucta, quoties pro re Catholicâ quidquam magni momenti decernendum accideret. Nihil enim de pristina religiôsæ vitæ severitate remiserat, demptisque Principatus Insigniis, & externo Dignitatis splendore, in mentis recessu privatim agebat: imò, quamquam adhuc in terrâ positus, versabatur in Cælo; cumque inter Mortales degeret, jam tamen Civis erat Sanctorum, & Domesticus Dei.

§. 15. Hinc Consanguineos suos non titulis, non divitiis, non honorum gradibus insignitos, ac donatos voluit; sed Michaellem Bonellum suum ex sorore Pronepotem, non nisi post exactum in Dominicanâ Familiâ tyrocinium, sacrarumque litterarum peritiam adeptam, totius Sacri Collegii non approbatione tantum, sed enixis etiam precibus accedentibus, inter Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinales assumpsit.

§. 16. Nemini item in Aula Pontificiâ locum dari passus est, nisi cui probatæ vitæ ratio illum comparasset; Adeo ut Pontificis Familia ad exemplum Domini sui instituta, atque composita nullâ re magis, quam modestiâ singulari, & præcipuâ quadam animi, morumque integritate à cæteris discerneret.

§. 17. Nulli apud ipsum ad Ecclesiæ Dignitates aditus patuit, nisi cui merita prudenti iudicio expensâ ad illas obtinendas viam stravissent, viresque ad eandem probè exercendas abundè suppeditassent.

§. 18. Flammam in eo propagandæ Religionis Catholicæ desiderium, indefessus pro instaurandâ Ecclesiasticâ Disciplinâ labor, incredibilis, ac quasi perpetua in extirpandis erroribus vigilantia, pro tuendis Ecclesiæ Juribus ferreum pectus, in castigandis corrupti sæculi moribus, malorumque hominum licentiâ, & temeritate duriores renovatæ Leges, atque excitata Judiciorum severitas. Contra verò pronâ, ac semper inexhaustâ beneficentiâ curavit Subditorum comoda, quorum querelas, supplicisque recursus non modico valetudinis suæ dispendio, datâ cuilibet adeundi, fandi que copiâ, prolatâque audiendi patientiâ à mane usque ad vespèras, penè quotidie excipiebat.

§. 19. Talis demum, ac tantus in eo effulsit splendor Virtutum, ut ab ejus Sanctitatis radiis illustrati, & Nobilis quidam Anglus, & Ollicæ Dux, Hebræique nonnulli ad admirabile Evangelii, Orthodoxæque Fidei lumen libenter accesserint. Quos inter Elias quidam Archisynagogus divitiis, famaque celebris unâ cum filiis Vaticano in Templo solemnè Ritu Pii Pontificis manû Sacri Baptismatis beneficium accepit.

§. 20. Quâ integritate, quâ justitiâ, quâ æquitate Sanctæ hujus Sedis regimen, totiusque Catholicæ Ecclesiæ procuracionem Pius gesserit, editæ ab eo sanctiones inter alia Romanorum Pontificum Decreta Typis vulgatæ probe testantur.

§. 21. Quanta protinus ipse fecerit, ut in Galliâ, Belgio, Germaniâ, Scotiâ, Angliâ, Poloniâque facta tecta Catholica Religio conservaretur, ac propagaretur, ex luculentis Scriptorum monumentis, ac publicis, omnique fide dignis Historicis colligi potest, adeo ut plenè miraculo proxima sit ingens illa vis pecuniarum, quâ omnibus ferè Orbis Christiani partibus inopiâ pressis, aut Religionis causâ laborantibus, sine ullâ cunctatione subvenit.

§. 22. Cùm Galliam omnem Hæresis Calviniana Hugonottorum appellata susque deque verteret, atque hujus rei causâ nonnulla inibi Orthodoxæ Religioni parum consentanea in publicum emissa essent Decreta; Tam forti animo apud Regem Christianissimum institit Pius, ut illa penitus è publicis Tabulis deleta fuerint, atque abrogata. Tum consilio, pecunia, comæatu, ac Militibus in Galliam, Duce Comite Sfortia Sanctæ Floræ Domino, opportunè transmissis, ita Catholicorum partes adjuvit, ut inflicta Hæreticorum Copiis insigni plagâ, Regnum Regi, Regno Religionem, verum Deo cultum restituerit.

§. 23. Neque minores in Belgio turbas ad labefactandam Religionem excitaverant Heterodoxi, quibus ne statim cursum retardaret Hispaniarum Rex curatis tunc solummodo politicis rebus, ac dilato in aliud tempus Religionis negotio, auctores erant Aulicorum Consiliariorum quamplurimi. At Pius Pontifex evertit tam perniciosâ consilia, collatâque tempestivè pecuniâ; ac nonnullis inter Italos bellicosis Viris, ut Belgium pro Fide pugnaturi pergerent, persuasis, in causa fuit, ut quamplurimâ Albano Duce Belli summam dirigente, de Hæreticis victoriæ fuerint reportatæ, exuvique, & vexilla perduellum è parietibus Lateranensis Basilicæ, celebris facti monumenta, pependissent.

§. 24. Propè erat, ut Cæsar necessitate compulsus in Austriæ Archiducatu Hæreticis Augustanæ, ut vocant, Confessionis liberum suæ hæreseos exercitium permetteret, nisi Pius Pontifex misso in Germaniam Cardinali Commendone, pericula Orthodoxæ Religionis, quæ jam imminebant, opportunè avertisset.

In Cardinalatu modestiam, humilitatem, ceterasque virtutes, & adhuc religiôsæ vitæ institutum excolit.

In arduis Religionis negotiis verentibus in Tridentina Synodo illius censura præceteris existimatur.

Unanimi Patrum voto in Summum Pontificem renunciatus Ecclesiæ regimen, imploratoprius divino lumine suscipit.

Inter Pontificatus curas nihil de pristina religiôsæ vitæ severitate intermittit.

Consanguineorum commodo, honoribus & divitiis non indulget.

In aula Pontificiâ non nisi probatissimos viros admittit.

Dignitates Ecclesiasticas benemeritis tantum elargitur.

Serenum, & indefessum se Catholicæ Religionis Assertorem, & Ecclesiasticæ disciplinæ instauratorem exhibet.

Subditorum preces etiam cum valetudinis incommodo quotidie excipit.

Ejus virtutibus, & Sanctitate illustrati plures Hæretici, ac duriores Hebræi ad Evangelii lumen accedunt.

Sanctissimas edidit leges pro Ecclesiæ Catholicæ regimine.

Religionis Propagator & Vindex Christianissimis ubique locorum pro confessione fidei laborantibus largâ manu subvenit.

Hugonottorum hæresim in Galliâ; abrogatis edictis regis ad eorum instigationem editis, missisque opportunis subsidiis reprimit.

Hæreticorum turbas in Belgio adversus Catholicos conspirantes consilio, & ope dissipat.

Augustanæ Confessionis exercitium ab Archiducatu Austriæ avertit.

1712.
Poloniae Re-
gem Catho-
licae religio-
nis perpetu-
um fore de-
fensorem so-
lemni iureju-
rando devo-
vet, Regnum-
que haereticis
purgat.

Mariam Stu-
ardam ab Eli-
sabetha Regi-
na mancipa-
tam piis sola-
tur Epistolis:
Catholicis
Germaniae
Principibus
periclitan-
tem in Scotia
fidem comm-
mendat.

Elisabetham
ob impia il-
lius gesta in
Mariam &
Religionem
Catholicam
publice ana-
thematizat,
ac iure Reg-
ni privatam
declarat.

Insignis vic-
toria contra
Turcas in
prælio nava-
li, nedum
armis, verum
etiam ferven-
tissimis ejus
precibus re-
portatur.

§. 25. Similiter cum apud Polonos publicis
edictis mulctati fuissent Antitrinitarii, alique Ha-
retici: Verum dictæ Confessionis Augustinæ, Cal-
vinianæque Haereses Professoribus in eodem
Regno degere esset permissum, Pius apud Regem
effecit, ut ille solemnem ac iurejurando firma-
tam sponsonem ederet, quæ sese in Religione
Catholica ad mortem usque perseveraturum, ac
nunquam passurum, vel minimum imminui,
immutarique Romanæ Fidei dogmata, avitosque
Ritus (quidquid contra niterentur Hæretici) san-
ctè promitteret. Plurimas è scriptis Michaelis
Bai excerptas propositiones, è quibus tanquam
errorum fonte, Janfeniana labe orta in hæc us-
que tempora derivavit, ac licet à pluribus Romanis
Pontificibus Prædecessoribus Nostris, imò etiam
à Nobis sæpius confixa, atque proseripta, adhuc
tamen latentè propagine reviviscere, virusque con-
tagii effundere non desinit, provido, & Eccle-
siæ salutari consilio edita sanctione in ipsa origine
damnavit.

§. 26. Hærebat squallore carcerum, Hære-
ticorum dolis, odioque implacabili Elisabethæ
prætensæ Reginæ Angliæ mancipata cl. me. Maria
Stuarda Regina Scotorum, Religiosissima femi-
na, resque Catholica in illo Regno lacerata, &
undique collisa animum Sanctissimi Pontificis pa-
ternæ charitatis stimuli exagitat: Quare afflic-
to illo rerum statu explorato, Mariæ Reginæ
constantiam amanatissimis, sanctoque zelo refertis
epistolis fovere non desit, ac excitare, ut à puri-
tate Fidei, quàm à Parentibus hauserat, & ea-
tenus illibatam servaverat, nullis se conditionibus
divelli pateretur. menteque recoleret longè potio-
ra esse æterna Cæli præmia, quàm caduca hæc,
& inania terrenæ dominationis Bona. Eodem ve-
rò tempore Catholicos Germaniæ Principes ad-
hortatus est, ut traductis in Scotiam opportunis
auxiliis periclitantem Fidem, ac Religionem vali-
dissimè tuerentur. At ubi, per summum scelus
Mariæ Reginæ suprædictæ Carnificis manu caput
abscissum, omnesque Anglici Regni Episcopos à
sede sua violenter depulso cognovit, atrocitate
rei commotus impiam Elisabetham flagitiorum Ser-
vam, uti hæreticam, & hæreticorum faultricem,
horribili anathemate ferire nil cunctatus, à jura-
mento fidelitatis proceres subditos, & populos,
dicti Regni perpetuè absolvit, illamque omni,
& quocumque ejusdem Regni præsenso jure, domi-
nio, dignitate, ac privilegio privatam Pontifi-
ciâ autoritate declaravit.

§. 27. Verum quos labores susceperit, quot,
quantosque sumptus, ac curas impenderit pro
Christianâ Republicâ servandâ, propulsendoque
à Fidelium servicibus Holte immanissimo, ac po-
tentissimo nemo est, qui ignoret; Cum scilicet
Navali prælio commisso præclaram illam, &
post hominum memoriam insignem, maximam-
que victoriam, Christo Duce quem in vexillo
Imperatoris Trimenis elevari iusserat, reporta-
vit.

§. 28. Expugnata siquidem superiori anno
Nicosiâ, Regnoque Cypri florentissimo (dolentes
recordamur, & acerbitate jacturæ adhuc ingemif-
cimus) in ditionem redacto, secundis rebus ela-
tus Turcarum Tyrannus Selimus, odioque in
Christianum nomen, ac insatiabili avarità inflam-
matus, Classem instructissimam comparaverat,
quâ Cretam, Coreyam, Zacynthum, orasque
omnes maritimas incendiis, rapinis, miserorum-
que captivitate fœdè populabatur, ipsamque Ita-
liam, & Almam hanc Urbem superbâ spe devo-
rabat.

§. 29. Nemo erat tunc temporis, qui expen-
sis nefarii hostis viribus, & effrænata illius re-
gandi cupiditate, opprobria, ignominia, servi-

tutem, vitæque extrema non expavesceret. Quis-
que Religiosissima Tempa, arasque sanctissimas
complexus pro liberis, pro conjugibus, pro
fortunis, proque dulci hujus lucis usurâ lacry-
mans deprecabatur. At verò, in tantâ rerum per-
turbatione, ac inveteratâ apud omnes opinione,
ferocissimum Hostem Christianorum armis supe-
rari non posse, invicta Pii constantia, inito cum
Christianis Principibus sacro Fœdere, ac Classe
copiosissimâ instructâ, præliatus est Bella Domi-
ni, & in spiritu vehementi Naves Tharsis penitus
contrivit, atque delevit.

§. 30. Nec tantæ Victoris nuncium, opta-
tumque rumorem diu expectavit Sanctissimus Pon-
tifex; defixis quippe oculis in Imagine Redempto-
ris Nostri è Cruce pendentis, cum anxiiis precibus
& voce fletus sui solito uberioris, divinam mi-
sericordiam exoraret, ne gentibus efferatis hæ-
reditatem suam diripiendam relinqueret, sed in
brachio excelso Populum suum salvum faceret, in
excessu mentis superno lumine illustratus videre
meruit Christianæ Classis prosperos eventus illo
ipso die, ac eadem horâ quâ feliciter ad China-
das Insulas pugnatum fuit.

§. 31. Sed & alia, & fortasse majora ad Re-
ligionis incrementum cogitantem Pium, Deo sic
disponente, communis necessitas prævenit; Cujus
in occursum humilem, constantem, patientemque
animum præferens piissimus Senex extremâ vi
morbi correptus, acerbissimos dolores tam forti-
ter toleravit, ut solum ad Jesu Christi Crucifixi
Imaginem dulciter suspirans, hæc sæpius ingem-
inare verba auditus fuerit: Domine auge dolorem,
sed & auge patientiam; Mortem autem sibi ab ip-
so morbi principio certam, atque exploratam ita
non exhorruit, ut de eâ sine ullâ proflus aut vul-
tus, aut animi perturbatione coram Familiaribus
suis loqueretur, eamque à se in lucro poni, an-
teactæ vitæ fiduciâ planè demonstraret. Cæterum
quod ex illo morbo sibi pereundum fore divinâ
revelatione præcivisset, duas apertas, atque il-
lustres ejus rei significationes dedit; Unam scilicet,
quod Cardinalem Alexandrinum pridie Pa-
rascives, hoc est vigesimo nono ante ipsius obi-
tum die, Sacrosanctam Eucharistiam sibi porri-
gentem, & usitatâ verborum formulâ utentem jus-
sit suscipere, & ita verba concipere, ut in iis tan-
tum fit qui Sanctissimum illud Sacramentum pro
Viatico accipiunt, supremum iter, & viam uni-
versæ carnis ingressuri. Alteram verò, quod cum
aliquâ morbi remissione, depulsum ab eo mortis
periculum constans opinio esset, septem præcipua
Urbis Tempa invisere voluit, ejusque itineris
quanquam viribus infirmâ valetudine dejectis, ma-
gnam partem pedibus confecit; apertè profitens
velle se eorum reliquias postremo videre, quorum
animas non multo post visurum esse speraret in
Cælo.

§. 32. Denique vi morbi invalescente, statim
ac novissimam appropinquare horam præsentit,
Sacrum Christianorum Principum Fœdus Cardina-
li Alexandrino ferventissimè commendavit: Dein-
de Psalmos Davidicos sibi prælegendos poposcit,
lectori mandans illos altâ voce pronuntiare, inter-
positâ singulis versiculis morâ, ut ipse divina elo-
quia per aures admittâ dulci contemplationis affe-
ctu sensim degustaret, sitientemque spiritum irro-
raret nectare suavissimo.

§. 33. Tandem, cum Historia Passionis Domi-
ni Nostri Jesu Christi ex Evangelio legeretur; ma-
nibus in modum Crucis expansis, nullo motu,
strepitave edito, suaviter cessavit animam, eam-
que reddidit Creatori.

§. 34. Maxima, eo defuncto, statim percree-
buit fama illius Sanctitatis; Cujus nempe defide-
rium, publicamque jacturam ipsa etiam muta ele-

Superno lu-
mine eadem
die & hora,
qua pugna-
tur, felices
Victoris hu-
jusmodi vi-
detur eventus.

Majora ad
Religionis
incrementum
cogitantem
extremo
morbo corri-
piuntur mor-
temque à se
præviâ
specialibus
actibus ostendit.

Imminente
obitu Chris-
tianorum fœ-
dus Card. A-
lexandrino
commendat,
& psalterii
Davidici pas-
culo recreat.

Passionis Do-
minicæ mys-
teria con-
templans
suaviter ob-
dormit in
Domino.
Maxima fa-
ma ejus sanc-
tissimæ in obi-
tu: & publi-
ca jactura
prodigiis
contestata:

men-

Concurfus Populi Romani, & Advenarum ad ejus cadaver.

Anno 1621. in fructibus pro- effibus, & examinatis à tribus Rotæ Auditoribus, isti referunt, confatere de virtutibus in gradu heroico, & miraculis: Relatio approbatur à Sac. Congregatio ne cum duobus miraculis postmodum subsecutis.

I. Duæ Imagines B. Pii ex papyro una, altera ex tela illece à vehementissimo incendio, quo cætera confagraverant, præservantur

II. Mulier ad extrema redacta per applicationem Indusij B. Pii instantaneè sanatur contra commune Medicorum prælagium.

Congregatio nis Judicium super præmissis Pontificio decreto confirmatur.

Compilato novo processu ad normam decretorum Urbani VIII. & confitit de illorum obferxantia, assumptoque examine super miraculis, & super-ventis post obitum, duo ex illis approbantur.

I. Victoria navalis contra Turcas cognitio, quam super- no lumine recevit.

menta Terræ fremitu, fulminibus, Amniumque exundatione testata fuerunt. Quare non Romani Populi solum, verum etiam plurimorum è vicinis Regionibus hominum concursus ad visendum illius cadaver factus est, adeo ut majorem Custodiam, Militumque numerum adhibere opus fuerit, ne Populi fervor, qui Beati Cadaveris vestes jam violenter sciderat, carnes etiam in frusta distractas secum asportaret.

§. 35. Agi ceptum de Pio inter Sanctos referendo Anno MDCXXI. cujus rei gratia instructis variis tam Ordinaria quam Apostolica auctoritate Processibus, fuit, ut mos erat illius temporis, tribus antiquioribus Romanæ Rotæ Judicibus eisdem examinandi demandata facultas, qui lato de hac re judicio, & documentorum auctoritatem probarunt, & Virtutum præstantiam, heroicum gradum attingisse, necnon Miracula supra communem naturæ usum fuisse patrata dixerunt. Horum Judicio Sacrorum Rituum Congregationis examen superinductum, in quo pariter juridica Actorum validitas, atque in gradu heroico comprobata virtutes, simulque duo, quæ subsecuta fuerant, miracula plenè comprobata.

§. 36. Quorum fuit primum, ab igne penitus illæsas remansisse hujus Beati Pontificis duas imagines, ex papyro unam, alteram ex tela confectas in privato Oratorio, seu Sacello Antonii Cordubæ, & Cardonæ Ducis Sella è pariete pendentes, licet ignis ita vehementer per totam adem grassatus fuisset, ut etiam argentea simulacra flammarum vi liquefacta fuerint, lapideumque Altare in formam cocti pumicis transferit, ac universa illius adiculae sacra suppellex (dictis dumtaxat duabus Imaginibus, eaque strati Altaris prædicti parte, in quam altera earundem Imaginum ceciderat, exceptis) in favillam, & cinerem redacta fuerit.

§. 37. Alterum fuit Tiburtiæ Florentinæ Auximianæ mulieris septuagenariæ repentina sanatio. Hæc siquidem acuta, malignaque febri correpta, aliisque congestis morbis oppressa, ita ut Medicorum judicio intra trium horarum spatium jam jam moritura crederetur: Ubi pii Indusium agro corpori devotè applicuit, nullâ interpositâ morâ, sana, & incolumis è lectulo surrexit, vitamque ad multos annos feliciter protraxit.

§. 38. Fuerunt Pontificio Decreto firmata, tum quæ ad virtutes, tum quæ ad miracula pertinebant, supradictæ Congregationis Judicia; remisso in aliud tempus reliquorum miraculorum, quæ à Causæ Postulatoribus proponebantur, examine.

§. 39. Interea cum piæ mem. Urbanus Papa VIII. pariter Prædecessor Noster super hujusmodi causis quædam nova Decreta edidisset, novum condere Processum super non culta, ac quasdam à Pio exaratas epistolis exhibere necesse fuit. Quibus omnibus impletis, constitit de observantia eorundem Decretorum, prout etiam nihil in prædictis epistolis contineri, quod pietatem tanti Pontificis non redoleret: Quamobrem instauratum fuit examen miraculorum, nedum alias relictorum, imò & ipso Pio vivente patrorum, sed etiam eorum, quæ postmodum intermedio tempore asserbantur contigisse. Horum duo præcipue in memoratâ Congregatione coram similis me. Clemente Papa X. etiam Prædecessore Nostro habitâ omnium calculis admiffa, & ab eodem Clemente Prædecessore approbata fuerunt.

§. 40. Primum fuit divina illa B. Pio immiffa cognitio, quâ ipsa eodem proflus die, eademque horâ quibus navalis, quam supra innumis, victoria à Christianis reportata fuerat, clariffimè illam recevit, atque iis, qui secum aderant, patefecit; qui, cum mentem, diem, horamque

adnotasset, ubi postea certus de victoria Nunciatus advenit, illam, uti Pius ipse prædixerat, evenisse aperitiffimè cognoverunt.

§. 41. Alterum fuit mira quædam, ac perampla triticeæ farinæ multiplicati, quæ contigit in Monasterio Monialium S. Dominici apud Pratum in Hetruria.

§. 42. His itaque duobus miraculis, sicut præmittitur, admiffis, cum subinde eadem Congregatio, ipso Clemente Prædecessore approbante, censuisset, Servum Dei Pium V. Beatorum Cathalogo adscribi posse, nec non Officium, ac Missam in ejus honorem concedi, idem Clemens Prædecessor Anno 1672. Pium V. prædictum Beati nomine nuncupari, ejus Corpus, & Reliquias venerationi Fidelium exponi, & aliquibus in locis de eo Officium recitari, Missamque de Confessore Pontifice juxta Rubricas Breviarii, & Missalis Romani celebrari posse indulfit.

§. 43. Porro reassumptâ denuo Causâ, expeditisque Remissorialibus, ac Compulsorialibus Literis, ut quæ post venerationem eidem Beato Pio, sicut præmittitur, indultam supervenerant, ritè probarentur, novi Processus efformati fuerunt; quorum diligenter perpensâ, & deinde admiffa validitate ab eadem Sacrorum Rituum Congregatione, illius sententiam approbavimus.

§. 44. Firmatâ Actorum validitate, suum subiit examen eorundem relevantia; adeoque duo de novo superventa miracula in ipsâ Congregatione coram Nobis habitâ diligenter expensâ, & ab eâ approbata fuerunt.

§. 45. Primum fuit de Margarita Massia decenni Puellâ paralyti diuturnâ in coxis, & cruribus laborante, stam, & incontinenti pristina sanitati restituta.

§. 46. Alterum de instantaneâ emissionè foetus materno in utero à pluribus diebus jam mortui, absque ullo Isabella Riccia Genitricis parentis dolore editi cum ipsius Genitricis præservatione ab evidenti mortis periculo.

§. 47. Auditus tamen desuper tam Cardinalium, quam Consultorum præfata Congregationis suffragiis, nihil tunc fuit à Nobis definitum, ut in re tanti momenti Divinum prius de more implorarem auxilium.

§. 48. Quod cum à Nobis peractum fuisset, Nos pariter duo hæc postrema miracula approbavimus. Deinde habitâ iterum coram Nobis Generali Congregatione supradictâ, fuit in deliberatione positum: An tunc ad solemnem Canonizationem B. Pii deveniri posset; licet autem omnes unanimi consensu affirmativè respondissent, adhuc tamen, antequam in tam arduo negotio quidquam decerneremus, denuò superni luminis adjutorium expetendum esse censuimus. At postmodum dictæ Congregationis Secretario, nec non Coadjutore Promotors Fidei accitis die iv. Augusti MDCCX. Sancto Dominico Fundatori Ordinis Prædicatorum sacra, Beatum Pium V., non tam ad novum, ac præclarum decus præfati Ordinis de Catholica Ecclesiâ optimè meriti, quam ad majorem ipsius Apostolicæ Sedis honorem, & gloriam canonizandum, & inter Sanctos referendum esse decrevimus.

§. 49. Reliquum erat, ut accurata præmissorum omnium relatio universo S. R. E. Cardinalium Collegio de more fieret; quod cum rectè, fideliterque præstitisset tunc in humanis agens bonæ. Joannes Maria ejusdem S. R. E. Cardinalis Gabriellus nuncupatus pro Venerabili Fratre nostro Gaspare Episcopo Sabine, dictæ S. R. E. Cardinali Carpino nuncupato præfata Congregationis Præfecto tunc ægotante, totius summâ Processus in Consistorio Nostro secreto die 20. Aprilis proximè præteriti habitò plenè relata, re-

II. Farinæ perampla, & miracula Multiplicatio.

Quibus admiffis Beatorum Cathalogo Pium adscribendam prævio voto S. Congregationis, cujus cultum publicè exhibendum Pontificio craculo fancitur.

Novi compilantur processus de superventis post indultam venerationem, eorumque validitas approbatur.

Er duo miracula in eis contenta admittuntur.

I. Instantaneæ sanationis à diuturna Paralyti.

II. Instantaneæ emissionis foetus in utero præmortui cum præservatione Genitricis Auditus desuper confuetis suffragiis, & implorato divino auxilio.

Pontifex approbat dd. miracula, & auditò voto Congregationis Generalis coram eo habitæ, imploratoque iterum divini luminis B. Pium inter Sanctos referendum decernit.

Facta omnium Præmissorum relatione in Consistorio secreto unanimi Cardinalium voto ad solemnem Canonizationem deveniri posse censetur.

liqui omnes Cardinales, qui tunc aderant, unanimi voce dixerunt sibi placere, quod Nos ad solemnem Beati Pii Canonizationem deveniremus.

Exhortatio facta per Pontificem in Consistorio publico.

§. 50. Quocirca sequenti publico Consistorio, in quo dilectus Filius Marcellinus Corius Aula nostrae Consistorialis Advocatus pro eadem Canonizatione luculenter peroravit, ac homine totius Ordinis Praedicatorum, ut ad eam procederemus, humiliter supplicavit: Nos attentae rei gravitate, Cardinales, Patriarchas, Archiepiscopos, & Episcopos ibidem praefatos omni animi contentione hortati sumus, ut orationibus, jejniis, & elemosynis sedulo incumbere, quo divina voluntas clarius Nobis elucresceret.

Pontifex in Consistorio semipublico plura de Sanctitate & miraculis B. Pii commemorat, auditque omnium Adstantium suffragis diem Canonizationis indicit, pilique operibus Spiritus Sancti gratiam implorandam hortatur.

§. 51. Deinste in semipublico Consistorio, vocatis non solum Cardinalibus, Patriarchis, Archiepiscopis, & Episcopis praedictis, sed etiam Nostri, & Sedis Apostolicae Notariis, Prothonotariis nuncupatis, ac Palatii Nostri Apostolici Caesarum Auditoribus de more praesentibus, plura a Nobis de eximia Beati Pii sanctitate, ac miraculis commemorata fuerunt; cumque omnes concorditer ad ejus Canonizationem deveniendum esse suffragis suis aperte censuissent; Nos unanimi eorum consensu audito, aperuimus os Nostri in Benedictionibus, ac Dei nutum, & voluntatem secuti, justum, & debitum esse censentes, ut quos Deus honorat in Caelis, Nos venerationis officio laudemus, & glorificemus in Terris, diem celebrandae Canonizationis indiximus, cunctos adhortati, ut in orationibus, jejniis, & elemosynis perseverantes, Spiritus Sancti gratiam Nostre humilitati in tam alto negotio impetrare studerent.

Die Dominico SS. Trinitatis festo servatis servandis B. Pium Sanctum esse pronunciat, & definit, ac Sanctorum Catalogo adscribit.

§. 52. Demum peractis omnibus, quae ex Sanctorum Patrum autoritate, Canonice Sanctionibus, S. R. E. antiqua consuetudine, ac novorum Decretorum praescripto agenda, & observanda erant, hodie, hoc est Festo Sanctissimae Trinitatis, in Sacrosancta Beati Petri Apostolorum Principis Basilica, in qua solemni Ritu cum Cardinalibus, Patriarchis, Archiepiscopis, & Episcopis supra dictis; nec non Dilectis Filiis Romanae Curiae Praelatis, Officialibus, & Familiaribus Nostri, Clero Saeculari, & Regulari, ac maxima populi frequentia mane convenimus; post repetitas a Dilecto Filio Nostro Annibale S. R. E. Diacono Cardinali Albano nuncupato, Nostro secundum carnem ex Fratre germano nepote, per Marcellinum Advocatum praedictis instantias illas, quae dudum Sedi Apostolicae a Catholicis Regibus, & Principibus pro Canonizatione hujusmodi porrectae fuerant, Nobisque a praefato Ordine Fratrum Praedicatorum assidue porrigebantur, post sacros Hymnos; Litanias, aliasque preces decantatas, ac Spiritus Sancti gratiam humiliter imploratas; ad honorem ejusdem Sanctae, & Individuae Trinitatis, ad exaltationem Fidei Catholicae, & Christianae Religionis augmentum; autoritate Domini Nostri Jesu Christi, Beatorum Apostolorum Petri, & Pauli, ac Nostra, matura deliberatione praehabita, & Divina ope saepius implorata, ac de Venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium, Patriarcharum, Archiepiscoporum, & Episcoporum in Urbe existentium consilio; Beatum Pium V. Sanctum esse decrevimus, & definivimus, ac Sanctorum Catalogo adscripsimus, prout tenore praesentium similiter decernimus, & definimus, & adscribimus; statuentes ab Ecclesia universali illius memoriam quolibet anno die v. Maii inter Sanctos Confessores Pontifices pia devotione recoli debere: In Nomine Patris, & Filii, & Spiritus Sancti, Amen.

Indulgentiam concedit visitanti.

§. 53. Parique autoritate omnibus utriusque sexus Christianis fidelibus vere poenitentibus, &

confessis, qui annis singulis dicta die v. Maii ad Sepulchrum, in quo ejus Corpus requiescit, visitandum accesserint, septem annos, & totidem quadragenas de injunctis eis, aut alias quomodolibet debitis poenitentis misericorditer in Domino relaxavimus in forma Ecclesiae consuetae.

§. 54. His peractis, Deum Patrem Ingenitum, Regemque Gloriam Christum Dominum, Patris Filium Unigenitum, ac Sanctum Paraclitum Spiritum unum Deum, unumque Dominum laudibus, & confessionibus venerari, Sacroque Hymno Te Deum magna cum animi Nostri exultatione decantata, Patri misericordiarum, & Deo totius consultationis gratias agere non cessavimus, quod Sanctissimum hunc Praedecessorem Nostri in conspectu omnium gentium honorificaverit, eumque Nobis dederit in hac tribulationum Nostri nocte, tanquam Solem fulgentem in Templo suo, ut qui in diebus suis placuit Deo, & inventus est justus, in tempore iracundiae fieret reconciliatio. Missam deinde ad Altare S. Petri Apostoli ejusdem Basilicae solemni de more celebravimus, omnibusque Christianis fidelibus ibidem praesentibus plenariam omnium peccatorum suorum Indulgentiam concessimus.

§. 55. Caeterum, quia difficile foret, praesentes ad singula loca, ubi opus esset, deferri volumus, ut earum exemplis, etiam impressis, manu publici Notarii subscriptis, & sigillo alicujus Personae in dignitate Ecclesiasticae constitutae munitis eadem ubique fides adhibeatur, quae eisdem praesentibus adhiberetur, si exhibitae essent, vel ostensa.

Hujus Bullae transumptis fidem adhiberi mandat.

§. 56. Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam Nostrorum Definitionis, Decreti, Adscriptionis, Mandati, Statuti, Relaxationis, Concessionis, & Voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire; Si quis autem hoc attentare praesumpserit, Indignationem Omnipotentis Dei, ac eorundem Beatorum Petri, & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursum. Datum Romae apud Sanctum Petrum Anno Incarnationis Dominicae Millesimo septingentesimo duodecimo, Undecimo Kalendas Junii, Pontificatus Nostri Anno Duodecimo.

Sancto poenalis.

✠ Ego CLEMENS Catholicae Ecclesiae Episcopus.

- †
- †
- †
- †
- †
- †
- † G. Card. Marefcottus.
- † F. Tit. S. Petri ad Vincula Presbyter Card. Astallius.
- †
- †
- †
- † Joseph Tit. S. Mariae Transpontinae Presbyter Card. Sacripantes.
- † F. Tit. SS. Jo. & Pauli Presbyter Card. Paulus Major Poenitent.
- †
- †
- †
- † Laurentius Tit. S. Susanna Presbyter Card. Corsinus.

- † Franciscus Tit. S. Cæcilie Presbyter Card. de Acquaviva.
- † Philippus Tit. S. Chryfogoni Presbyter Card. Gualterius.
- † J. Tit. S. Mariæ Angelorum Presbyter Card. Vallemanus.
- † C. A. Tit. S. Augustini Presbyter Card. Fabronus.
- † Jo. Baptista de Societate Jesu Presbyter Card. Ptholomæus.
- † B. S. Mariæ in Viâ latâ Diaconus Cardinalis Pamphilus.
- † Petrus S. Laurentii in Damaso Card. Otthobonus.
- † J. R. Diaconus S. Georgii in Velabro Card. Imperialis.
- † Franciscus S. Angeli in Foro Piscium Diaconus Card. Barberinus.
- † L. S. Nicolai in Carcere Tulliano Card. de Alteriis.
- † C. S. Mariæ de Scalâ Diaconus Cardinalis Columna.
- † Annibal S. Eustachii Diaconus Cardinalis Albanus.

Locus † Plumbi,

Joseph Card. Prodaturus.

F. Oliverius.

Visa de Curia pro R.P.D. Mafferio

L. Sergardus.

L. Martinettus.

Registrata in Secretaria Brevium.

CANONIZATIO

S. ANDRÆ AVELLINI
Congregationis Clericorum Regularium Theatinorum nuncupatorum, illiusque in Sanctorum numerum relatio.

CLEMENS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI.

Ad perpetuam rei memoriam.

N Unquam profectò, Divinâ favente bonitate, contigit, excitatis ab implacabili Humani Generis Hoste procellis, dirisque tempestatibus, ita mare tumescere, ac infremere, ut Apostolici Piscatoris cymba in altum jactata, vel scopulis miserè allidat, vel in profundum naufraga demergatur: quinimo magis, magisque sævientibus fluctibus, ac ingrueute Aquilonis turbine, exortiri non rarò solet amicum fidus, suoque lumine offusus undequaque tenebris dissipatis, tutum iter, placidumque super instabili elemento, despumante furiosos suos, aperire, ac sternere.

§. 1. Hac sanè ducti fiducia, quam Nobis Divina Oracula fecerunt, tot calamitates, & acerba vulnera Christianæ Reipublicæ difficillimis hæc temporibus illata, alacri, erectoque animo ferebamus, sperantes à Deo misericordiarum, totiusque consolationis, ut Ecclesiam suam Sponsam intactam, & immaculatam præsentis auxilio fovere, ac erigere dignaretur, illud jugiter Divinum, interque amaros lachrymarum imbres Nobiscum recolentes promissum: *Porta Inferi non prevalebunt.*

§. 2. Affulsit tandem expectatum, optatumque à Cælo Jubar, Nobisque licet immerentibus, supernâ tamen dispensatione Catholicæ Ecclesiæ gubernaculo præpositis certam, firmissimamque in Domino spem excitavit omnes Sæculi fluctus, & Tenebrarum potestates aspectus sui tranquillitate facile sedaturum: etenim ex altâ Militantis Ecclesiæ speculâ, sublimique Fidei, & Religionis Arce ad æternam illam, beatamque Patriam Cœlestis Hierusalem, quo corporeus non fertur intuitus, effuso translato desiderio amicum præ cæteris splendoribus, & triumphalibus lætitiæ coronis circumdatum, egregium, insignemque miraculis Virum ex inclyta Clericorum Regularium Theatinorum nuncupatâ Congregatione Andream Avellinum stupore afflati conspeximus, quem, sicuti dum in humanis ageret, sanctâ, piâque conservatione Animarum saluti, & Religionis incremento enixè, feliciterque consuluit, ita ab illâ immortalis securitatis regione Nobis militantibus adfuturum hilari animo confidere incepimus.

§. 3. Hunc itaque insignem Christi Confessorum non mortalibus honoribus universo Christianissimum cœtui colendum exponere, Ataque, & supplicationes idem decernere cupientes, fuis noctu, dieque precibus, in jejuniiis, & lacrymis orantes, intensique cordis affectu Patrem Luminum deprecantes, ut in re tam grandis momenti, & supra humanam conditionem positâ, mentem nostram cœlesti suâ luce perfunderet, ac instruere dignaretur. Tandem infirmitati nostrâ suffragantibus universæ Ecclesiæ orationibus, piisque operibus ad id sedulo adhibitis, visum est Spiritui Sancto, qui in Nobis Divinâ miseratione operatur, & loquitur, lucernam ardentem super Ecclesiæ candelabro Andream Avellinum extollere, ut illum in Albo Sanctorum solemnî ritu translatum Christianus Orbis exoret, tantisque ingruentibus calamitatibus tutelam, validumque præsidium se habere apud Deum intelligat, & deprecari assuecat nuncupatione votorum.

§. 4. Gaudemus profectò, sanctâque in Domino

Prozæmum.

Ecclesiæ
Cymba nunquam demergitur.

Hac fiducia
Pontifex
ductus temporum
procellas sustinet
impavidus.

Ad illas sustinendas
B. Andreas Avellinus
est Theatinorum
Congregatione
præsidium cœlestis
datum sperat.

Relaturus illum
in Albo Sanctorum,
orationes, jejunia,
aliaque pia opera
adhibet.

Ejusdem Canonizatio.